

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 26 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IX Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO K. Krzymkowska

Protokolant: p.o. stażysty Jolanta Pruchniewicz

po rozpoznaniu w dniu 26 maja 2014 r. w Poznaniu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w Ś.

przeciwko (...) sp. z o.o. w P.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) sp. z o.o. w P. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. w Ś. kwotę 92.770,20 zł (dziewięćdziesiąt dwa tysiące siedemset siedemdziesiąt złotych 20/100) z ustawowymi odsetkami od kwoty 81.080,00 zł od dnia 19 września 2013 roku;
2. umarza postępowanie w pozostałej części;
3. kosztami postępowania obciąża pozwanego i z tego tytułu zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 18.021,00 zł.

/-/ SSO K. Krzymkowska

UZASADNIENIE

Powód – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś. - wniósł w dniu 20 listopada 2013 roku pozew przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.. Domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 241.080 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 19 września 2013 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że zawarł z pozwanym umowę o roboty budowlane, na podstawie której wbił prefabrykowane, żelbetowe pale w ramach zadania inwestycyjnego „Rozbudowa drogi wojewódzkiej nr (...) C. – P. na odcinku przejścia przez m. K. w granicach administracyjnych miejscowości (km od 54+435 do 54+730)”. Powód wykonał zlecone mu prace i obciążył pozwanego dochodzoną w pozwie kwotą, jednak pomimo doręczenia pozwanemu faktury VAT i wezwań do zapłaty, pozwany nie uregulował on swoich należności.

W dniu 3 grudnia 2013 roku Sąd nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym, zobowiązał pozwanego do zapłaty na rzecz powoda kwoty dochodzonej pozwem wraz z odsetkami ustawowymi i zwrotu kosztów postępowania w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu albo do wniesienia w tym terminie sprzeciwu.

Pozwany złożył sprzeciw od wskazanego nakazu, wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu podniósł, że zaprzecza wszelkim twierdzeniom powoda, o ile ich wyraźnie nie przyznaje. Zarzucił powodowi, że nie wykazał w sposób należyty podstaw faktycznych i prawnych dochodzonego roszczenia. Pozwany stanął na stanowisku że przedłożony przez powoda protokół odbioru wykonanych robót czy wystawiona przez niego faktura VAT nie mogą być uznane za wystarczające do wykazania okoliczności podnoszonych przez stronę powodową.

W odpowiedzi powód w piśmie procesowym z dnia 5 marca 2014 roku podtrzymał swoje stanowisko w sprawie, argumentując, że dochodzone przez niego roszczenie znajduje oparcie w zawartej przez strony umowie, której istnienia pozwany nie zakwestionował, a powód spełnił wszystkie warunki niezbędne do dochodzenia wynagrodzenia.

W piśmie procesowym datowanym na dzień 10 marca 2014 roku powód cofnął pozew w części, a mianowicie co do kwoty 50.000 zł, wskazując, że pozwany po wytoczeniu pozwu uściślił na rzecz powoda wskazaną kwotę. Na rozprawie w dniu 26 maja 2014 roku powód złożył pismo datowane na dzień 23 maja 2014 roku, w treści którego ponownie cofnął pozew w części, to jest w zakresie kwoty 110.000 zł w wyniku spłaty części zadłużenia przez pozwanego. We wskazanym piśmie określił swoje żądanie na kwotę 92 770,20 zł tytułem należności głównej wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 19 września 2013 roku oraz kwotę 11.690,20 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych liczonych od zapłaconych przez pozwanego kwot, od dnia 19 września 2013 roku do dnia zapłaty przez pozwanego każdej kwoty. Dodatkowo powód domagał się zasądzenia odsetek ustawowych liczonych od dnia wniesienia pisma do dnia zapłaty od kwot skapitalizowanych odsetek za opóźnienie od zapłaconych już kwot, jednak cofnął to żądanie na rozprawie w dniu 26 maja 2014 roku. Pełnomocnik powoda oświadczył również na rozprawie, iż powód cofając powództwo we wskazanej części zrzeka się roszczenia we wskazanym zakresie.

W dalszym toku procesu strony nie zmieniły stanowisk w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód w ramach prowadzonej działalności gospodarczej złożył pozwanemu pismem z dnia 16 lipca 2013 roku ofertę wykonania fundamentów palowych dla zadania „Rozbudowa drogi wojewódzkiej nr (...) C. – P. na odcinku przejścia przez m. K. w granicach administracyjnych miejscowości (km od 54+435 do 54+730)”, oferując wbicie 700mb pali w cenie 172.000 zł netto. Jako dodatkowe koszty powód wskazał kwotę 20.000 zł netto za jednokrotną mobilizację palownicy oraz kwotę 4.000 zł netto za wykonanie dwóch badań dynamicznych. Całkowity koszt oferty wyniósł 196.000 zł netto.

W dniu 19 lipca 2013 roku strony postępowania zawarły umowę o wykonanie robót nr 58/U/88/13/PI. W ramach tej umowy powód zobowiązał się do wbicia pali prefabrykowanych w ramach zadania „Rozbudowa drogi wojewódzkiej nr (...) C. – P. na odcinku przejścia przez m. K. w granicach administracyjnych miejscowości (km od 54+435 do 54+730)” (§ 1 pkt 1 umowy). Zgodnie z § 1 pkt 2 umowy zakres robót, które miał wykonać powód, został określony w ofercie i zleceniu, stanowiących integralną część umowy. Termin zakończenia robót strony ustaliły na dzień 6 sierpnia 2013 roku, przy czym za zakończenie przedmiotu umowy strony uznały datę zgłoszenia przez powoda gotowości do odbioru ostatecznego (§2 pkt 1 i 2 umowy). W § 3 pkt 1 i 2 strony ustaliły, że przedstawicielem pozwanego w zakresie realizacji robót stanowiących przedmiot umowy jest R. J., przedstawicielem powoda natomiast – T. G..

Wynagrodzenie powoda strony uzgodniły jako wynagrodzenie szacunkowe w wysokości 196.000 zł netto – 241.080 zł brutto. Ostateczne wynagrodzenie z tytułu wykonania przedmiotu umowy mogło ulec zmniejszeniu lub zwiększeniu i miało wynikać z faktycznie wykonanych przez powoda robót, których ilość miała zostać ustalona na podstawie dokonanych przez strony obmiarów (§ 5 pkt 1 i 2 umowy). Wynagrodzenie określone w fakturze VAT wystawionej przez powoda miało być płatne przez pozwanego w terminie 30 dni od daty doręczenia faktury (§ 5 pkt 6 umowy).

bezsporne, nadto dowód: oferta powoda z dnia 16 lipca 2013 roku (k. 17-18), umowa o wykonanie robót nr 58/U/88/13/PI z dnia 19 lipca 2013 roku (k. 19-27).

Powód wykonał wszystkie objęte umową prace w wyznaczonym terminie, W dniu 8 sierpnia 2013 roku nastąpił odbiór prac: wykonania, dostawy i instalacji 56 sztuk pali o łącznej długości 700mb o wartości 172.000 zł netto, mobilizacji palownicy o wartości 20.000 zł netto oraz wykonania dwóch badań dynamicznych o wartości łącznej 4.000 zł. Jakość wykonanych prac została określona jako dobra. Protokół z tego odbioru został sporządzony przy udziale R. J. i T. G., którzy go podpisali.

bezsporne, nadto dowód: protokół odbioru wykonanych robót z dnia 8 sierpnia 2013 roku (k. 28).

W dniu 14 sierpnia 2013 roku powód obciążył pozwanego fakturą VAT nr (...) obejmującą kwotę 196.000 zł netto – 241.00 zł brutto, z tytułu wykonania robót palowych zgodnie z protokołem odbioru wykonanych robót z dnia 8 sierpnia 2013 roku. W treści faktury termin zapłaty został wskazany na 30 dni. Faktura została doręczona pozwanemu w dniu 19 sierpnia 2013 roku. Pozwany nie uiścił wskazanej kwoty, w konsekwencji czego powód pismem z dnia 18 września 2013 roku, doręczonym pozwanemu w dniu 23 września 2013 roku, wezwał go do zapłaty 241.080 zł wraz z odsetkami w kwocie 429,32 zł z tytułu pięciodniowego opóźnienia w płatności, w terminie do dnia 20 września 2013 roku. Powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 241.080 zł wynikającej z wyżej wskazanej faktury pismem z dnia 30 października 2013 roku. Do dnia wytoczenia powództwa pozwany nie uregulował swojej należności.

bezsporne, nadto dowód: faktura VAT nr (...) (k. 29) wraz z dowodem doręczenia (k. 31), wezwanie do zapłaty z dnia 18 września 2013 roku (k. 32) wraz z dowodem doręczenia (k. 34), wezwanie do zapłaty z dnia 30 października 2013 roku (k. 35) wraz z dowodem nadania (k. 36).

W dniu 4 marca 2014 roku, już po wytoczeniu powództwa, pozwany przełał na rachunek bankowy powoda kwotę 50.000 zł, wskazując w tytule przelewu, że dotyczy ona faktury nr (...). Następnie w dniu 18 kwietnia 2014 roku pozwany przełał na rachunek powoda kwotę 50.000 zł tytułem zapłaty za fakturę (...) – wykonanie robót palowych zgodnie z protokołem wykonania robót z dnia 8 sierpnia 2013 roku. W dniu 2 maja 2014 roku pozwany przełał 7.500 zł, a w dniu 7 maja 2014 roku 22.500 zł, wskazując w tytułach przelewów fakturę (...). Nadto w dniu 14 maja 2014 roku pozwany przełał na rachunek powoda kwotę 30.000 zł tytułem „zapłaty do porozumienia”. Powód zaliczył wszystkie wyżej wskazane kwoty, w łącznej wysokości 160.000 zł, na poczet należności głównej objętej fakturą VAT nr (...).

bezsporne, nadto dowód: szczegóły transakcji (k. 97-101).

Powyższy stan faktyczny pozostawał w istocie bezsporny między stronami, nadto został potwierdzony treścią zgromadzonych w sprawie dowodów w postaci kserokopii dokumentów prywatnych dołączonych do akt. Dołączone do akt kserokopie dokumentów prywatnych Sąd uznał za wiarygodny materiał dowodowy. Żadna ze stron nie kwestionowała ich treści ani formy w jakiej zostały zaprezentowane Sądowi. Strony nie kwestionowały istnienia tych dokumentów w oryginałach. Sąd nie znalazł podstaw, aby czynić to z urzędu i uznał, że dokumenty w oryginałach w takiej formie i treści jak przedstawione przez powoda zostały w istocie sporządzone.

Należało przy tym zauważyć, że jedynym pismem procesowym, w którym zawarte zostało stanowisko pozwanego co do roszczeń powoda był sprzeciw od nakazu zapłaty. Mając na uwadze jego treść, a nade wszystko kierując się dyrektywą art. 229 k.p.c., Sąd uznał, że w analizowanym piśmie pozwany mimo zgłoszenia wniosku o oddalenie powództwa nie zakwestionował okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia. Sąd miał na uwadze przede wszystkim to, że pozwany nie zakwestionował w żadnym miejscu odpowiedzi na pozew okoliczności ustalonych wyżej. W kwestiach istotnych dla rozstrzygnięcia, to jest co do zawarcia przez strony umowy jak i jej wykonania przez powoda, ograniczył się do twierdzeń o niewykazaniu przez powoda faktów, na które powołuje się w pozwie, jednocześnie nie kwestionując wiarygodności przedstawionej przez powoda dokumentacji. Tymczasem pamiętać należało o tym, iż dowodzeniu podlegają jedynie okoliczności sporne. W braku zakwestionowania przez stronę pozwaną okoliczności stanowiących podstawę roszczenia powoda, ich dowodzenie należało uznać za zbędne, a podniesione przez powoda fakty jako przyznane w myśl art. 230 k.p.c.

W konsekwencji tego Sąd uznał za bezsporne okoliczności zawarcia przez strony umowy o roboty budowlane i wykonania przez powoda zobowiązań nałożonych na niego postanowieniami tej umowy. Pozwany negując fakt udowodnienia przez stronę powodową podniesionych przez nią w pozwie okoliczności, oparł swoją obronę w procesie nie na zaprzeczeniu podanym przez powoda okolicznościom, a jedynie na zarzucie ich nieudowodnienia. Tymczasem zaprzeczenie zaistnienia faktów winno stanowić konstruktywne oświadczenie, czyli takie, z którego treści wynikałoby jakim dokładnie okolicznościom pozwany zaprzecza, z przytoczeniem uzasadniającego to zaprzeczenie stanowiska. Zatem w sytuacji, gdy pozwany w sprzeciwie koncentrował swoją uwagę na fakcie nieudowodnienia przez powoda

opisanych w tym środku zaskarżenia okoliczności, to nie można było przyjąć, aby do opisywanego wyżej, skutecznego zaprzeczenia doszło. Bez wątpienia, jeden z możliwych sposobów obrony pozwanego w procesie, stanowi zaprzeczenie podanym przez powoda okolicznościom, a nie podniesienie okoliczności ich nieudowodnienia. Ocena materiału dowodowego należy bowiem do orzekającego w danej sprawie sądu, który dokonuje jej w granicach określonych w art. 233 k.p.c., a nie do stron postępowania. Stąd też jedynie zaprzeczenie, czy to faktycznej, czy to prawnej podstawy powództwa wywołuje takie skutki, iż zaprzeczone fakty stają się sporne i muszą być udowodnione. Natomiast w razie ich niezaprzeczenia, a jedynie ograniczenia się do twierdzeń o ich nieudowodnieniu, sąd winien uznać je za niewymagające dowodzenia z uwagi na fakt ich przyznania przez stronę przeciwną – art. 230 k.p.c.

Ubocznie należało zauważyć, że pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty zawarł twierdzenie o kwestionowaniu roszczenia powoda zarówno co do zasady jak i wysokości, jednak uzasadnienie tego twierdzenia w istocie sprowadzało się do tezy o nie udowodnieniu przez powoda swych roszczeń. Nadto pamiętać należało, że każda ze stron w procesie jest zobowiązana do złożenia zgodnych z prawdą wyjaśnień odnośnie okoliczności sprawy i oświadczeń co do twierdzeń strony przeciwnej dotyczących okoliczności faktycznych (art. 3 k.p.c. i 210 § 2 k.p.c.), przy czym ogólnikowe zaprzeczenie wszystkim twierdzeniom strony przeciwnej nie czyni zadość temu obowiązkowi (por. uchwała pełnego składu (...) z 15.0.1974 r., sygn. akt KW 2/74, publ. w OSNC 1974/12/203), a co za tym idzie pozbawione jest skutków wypowiedzenia się co do twierdzeń drugiej strony i nie pozbawia sądu możliwości skorzystania z uprawnienia przewidzianego w art. 230 k.p.c.

Jeżeli zatem w niniejszej sprawie pozwany nie zaprzeczył podanym przez powoda okolicznościom, a w szczególności nie zaprzeczył temu, że powód wykonał zobowiązanie wynikające z umowy o roboty budowlane, to nie sposób było przyjąć, że powyższe okoliczności były między stronami sporne oraz iż jako takie wymagały ze strony powoda dalszego dowodzenia.

Dodatkowo zauważyć należało, iż pozwany nie powołał żadnych okoliczności w sprawie, które mogły by stanowić przeciwwagę dla twierdzeń powoda. Nie zgłosił również żadnych wniosków dowodowych.

W ocenie Sądu za zasadnością roszczeń powoda przemawiały także przedstawione przez stronę powodową, a wymienione wyżej dowody z dokumentów prywatnych. Powód wykazał fakt wykonania zobowiązań wynikających z zawartej przez strony umowy. Przedłożony przez powoda dokument protokołu odbioru wykonanych robót został podpisany przez R. J., a więc osobę, którą strony w łączącej je umowie określiły jako przedstawiciela pozwanego. Pozwany nie zaprzeczył, że osoba ta działała w jego imieniu. Nadto należało zauważyć, że wskazany posłużył się pieczęcią przedsiębiorstwa pozwanego. Sąd nie znalazł podstaw do uznania, że wymieniony posługiwał się pieczęcią bez zgody strony pozwanej, a zatem skoro potwierdzał odbiór robót od powoda musiał działać jako osoba upoważniona przez pozwanego.

Za wykonaniem przez powoda zobowiązania chociażby w części przemawia również fakt, iż pozwany kilkakrotnie dokonywał przelewów na rachunek bankowy powoda, w łącznej kwocie 160.000 zł, w tytule przelewu wskazując, iż jest to płatność za fakturę VAT nr (...) bądź „zapłata do porozumienia”. ostatni zwrot co prawda nie wskazuje na konkretną należność, jednak pozwany nie podniósł w toku procesu, że posiada wobec powoda inne należności, uznać zatem należało, że również ta wpłata dotyczy wierzytelności ujętej w fakturze (...). Doświadczenie życiowe i reguły kierujące racjonalnym prowadzeniem działalności gospodarczej, pozwalały na wniosek, że gdyby powód nie wykonał prac ujętych w powołanej fakturze, pozwany nie dokonałby nawet w części zapłaty za te prace.

Sąd zważył, co następuje:

Jak podkreślono wyżej, w istocie bezspornym w sprawie pozostawało, iż strony zawarły wskazaną przez powoda umowę o roboty budowlane. Zgodnie z art. 647 k.c. przez umowę o roboty budowlane wykonawca zobowiązuje się do oddania przewidzianego w umowie obiektu, wykonanego zgodnie z projektem i z zasadami wiedzy technicznej, a inwestor zobowiązuje się do dokonania wymaganych przez właściwe przepisy czynności związanych z przygotowaniem robót, w szczególności do przekazania terenu budowy i dostarczenia projektu, oraz do odebrania obiektu i zapłaty umówionego wynagrodzenia. Powód wykonał ciężące na nim zobowiązanie wbijając określoną umową stron ilość pali

w ramach szerszej inwestycji przy budowie drogi, nadto wykonując usługi dodatkowe, służące wykonaniu głównego zobowiązania, co Sąd ustalił nadto na podstawie wyżej opisanych dowodów.

Pozwany żądając oddalenia powództwa, mimo spoczywającemu na nim obowiązku wynikającemu z art. 6 k.c. nie wykazał, by wywiązał się ze swojego zobowiązania zapłaty wynagrodzenia wobec powoda, ani też konstruktywnie nie zaprzeczył twierdzeniom, na których powód oparł powództwo, w szczególności nie wskazał na okoliczności mogące uzasadniać wniosek pozwanego o jego oddalenie. Zapłata wynagrodzenia za wykonane prace jest podstawowym obowiązkiem inwestora wobec wykonawcy. Pozwany do momentu wydania wyroku w niniejszej sprawie z obowiązku tego względem powoda się nie wywiązał (poza wpłatą kwoty 160.000 zł), zatem roszczenie powoda w zakresie w jakim nie zostało cofnięte, okazało się zasadne.

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 647 k.c. Sąd w punkcie 1 wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 92.770,20 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 81.080 zł od dnia 19 września 2013 roku. Na powyższą kwotę składa się należność Główna w wysokości 81.080 zł oraz kwota 11.690,20 zł skapitalizowanych odsetek ustawowych, na którą składają się: kwota 2.956,16 zł z tytułu odsetek od kwoty 50.000 zł od dnia 19 września 2013 roku do dnia 3 marca 2014 roku, to jest dnia zapłaty, kwota 3.757,53 zł z tytułu odsetek od kwoty 50.000 zł od dnia 19 września 2013 roku do dnia 17 kwietnia 2014 roku, to jest dnia zapłaty, kwota 601,03 zł z tytułu odsetek od kwoty 7.500 zł od dnia 19 września 2013 roku do dnia 1 maja 2014 roku, to jest dnia zapłaty, kwota 1.843,15 zł z tytułu odsetek od kwoty 22.500 zł od dnia 19 września 2013 roku do dnia 6 maja 2014 roku, to jest dnia zapłaty oraz kwota 2.532,33 zł z tytułu odsetek od kwoty 30.000 zł od dnia 19 września 2013 roku do dnia 13 maja 2014 roku, to jest dnia zapłaty.

Żądanie zasądzenia odsetek ustawowych znalazło uzasadnienie w treści art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Termin płatności wynagrodzenia powoda został wskazany w umowie łączącej strony na 30 dni od daty doręczenia faktury. Skoro zatem faktura została doręczona pozwanemu w dniu 19 sierpnia 2013 roku, termin płatności przypadał na dzień 18 września 2013 roku, a dzień następny był już dniem, od którego pozwany pozostawał w opóźnieniu z płatnością.

Zgodnie z art. 355 § 1 i § 2 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Natomiast zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem pozwu połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku.

W niniejszej sprawie powód skutecznie cofnął pozew w części obejmującej kwotę 160.000 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia przed zamknięciem rozprawy. Skuteczność tej czynności nie wymagała zatem zgody strony przeciwnej. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa (art. 203 § 4 k.p.c.). Sąd nie znalazł podstaw do uznania powyższego cofnięcia pozwu za niedopuszczalne. Mając powyższe na uwadze, Sąd w punkcie 3 wyroku umorzył postępowanie co do kwoty 160.000 zł należności głównej oraz odsetek ustawowych od tej kwoty, od dat zapłaty przez pozwanego poszczególnych części należności objętej fakturą VAT nr (...).

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie 3 wyroku. Powód pozewm dochodził kwoty 241.080 zł, którą następnie w toku sprawy ograniczył do kwoty 92.770 zł, ze względu na spłatę w części zadłużenia przez pozwanego. Na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. Sąd zasądził na rzecz powoda całość kosztów procesu, albowiem wygrał on sprawę w całości. Zapłata przez pozwanego kwoty 160.000 zł z roszczenia dochodzonego pozewm nastąpiła po wytoczeniu powództwa. Na koszty te składały się: opłata sądowa od pozwu, opłata skarbową od pełnomocnictwa oraz zwrot kosztów zastępstwa procesowego. Łącznie koszty postępowania, których zwrot Sąd zasądził na rzecz powoda wyniosły kwotę 18.021 zł.

/-/ SSO Katarzyna Krzymkowska